

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci žalobce **P. N., zastoupeného JUDr. Ladislavem Hostýnkem, advokátem**, se sídlem Komenského 160, 562 01 Ústí nad Orlicí, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2012, č. j. 45519/2012/OŽPZ/VR,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2012, č. j. 30591/2011/ZPR/JAR/3516-14, Městský úřad Česká Třebová (dále jen „městský úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“) uznal žalobce vinným z přestupku podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“), ode dne 1. 12. 2011 minimálně do dne 17. 1. 2012 tím, že neprovedl náhradní výsadbu uloženou mu rozhodnutím městského úřadu ze dne 7. 4. 2008, č. j. 6128/2008/ZPR/LIB/744-4, změněným rozhodnutím městského úřadu ze dne 18. 10. 2010, č. j. 24789/2010/ZPR/JAR/2550-1 a opraveným rozhodnutím městského úřadu ze dne 19. 12. 2011, č. j. 24789/2010/ZPR/JAR/2550-2, konkrétně 4 ks javoru mléče o minimální velikosti 12/14 kultivaru dle vlastního výběru, 4 ks smrku pichlavého o minimální velikosti 125 – 150 cm a 4 kusů borovice černé o minimální velikosti 125 – 150 cm, vše na pozemku parc. číslo 828/2 v k. ú. Parník, za uvedený přestupek žalobci uložil podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona o

ochraně přírody pokutu ve výši 10.000 Kč a zároveň žalobce zavázal podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), povinností nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Žalovaný napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce rozhodnutí městského úřadu změnil v části výroku o vině tak, že jednání žalobce, jímž měl spáchat přestupek podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně přírody, vymezil tak, že se jedná o neprovedení náhradní výsadby ve stanoveném období, tj. do 30. 11. 2011. V ostatních částech pak prvoinstanční rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu a domáhal se jeho zrušení a dále též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení. Žalobu založil v podstatě na jediném žalobním bodu:

Konec lhůty, v níž měl žalobce provést náhradní výsadbu, byl označen neexistujícím datem, neboť městský úřad rozhodnutím ze dne 18. 10. 2010, č. j. 6128/2008/ZPR/LIB/744-4, (žalobce toto č. j. uvedl chybně, neboť k rozhodnutí městského úřadu ze dne 18. 10. 2010 se vztahuje dle obsahu spisu č. j. 24789/2010/ZPR/JAR/2550-1) stanovil žalobci lhůtu k provedení náhradní výsadby do 31. 11. 2011. Nebyl-li konec lhůty ohrazen konkrétním existujícím datem a tento konec nelze stanovit ani podle právního předpisu, nelze splnění povinnosti vymáhat a tedy nelze ani ukládat sankce za její nesplnění. Městský úřad rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011, č. j. 24789/2010/ZPR/JAR/2550-2, které nabylo právní moci dne 13. 1. 2012, opravil neexistující datum na datum 30. 11. 2011 s tím, že se jedná o opravu zřejmé nesprávnosti. Podle žalobce se však nejedná o pouhou opravu, ale o stanovení lhůty ke splnění povinnosti, přičemž správní orgán nemůže stanovit ke splnění povinnosti lhůtu, která již uplynula. Žalobce se proto nemohl dopustit přestupkového jednání, ani v podobě vymezené městským úřadem, ani v podobě uvedené v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 20. 11. 2012, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že setrvává na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a k obsahu žaloby se vyjádřil následujícím způsobem: První roční lhůta k provedení náhradní výsadby stanovená rozhodnutím městského úřadu ze dne 7. 4. 2008 nebyla žalobcem splněna. Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2010 byla žalobci stanovena lhůta nová, chybně uvedeným datem, které bylo rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011 opraveno. Pro provedení náhradní výsadby byla původně stanovena roční lhůta, nově byla rovněž stanovena roční lhůta tak, aby náhradní výsadba mohla být provedena jak v jarním, tak v podzimním termínu sázení. Chybou v psaní byl konec nově stanovené lhůty uveden datem 31. 11. 2011, přičemž se jednalo o chybu v označení dne, nikoliv měsíce, neboť v prosinci je možné sázet dřeviny jen v mimořádně příznivých klimatických podmínkách, které však nelze předjímat, a v říjnu nebylo, vzhledem k velikosti dřevin předepsaných pro náhradní výsadbu, pravděpodobné, že tyto budou bezlisté, tedy ve stavu běžném pro distribuci k výsadbě. Žalovaný zdůrazňuje, že náhradní výsadba nebyla provedena opakovaně, ačkoliv dva roky, tedy minimálně čtyři vhodná roční období (jaro a podzim 2010, jaro a podzim 2011), jsou dostatečně dlouhým obdobím pro toho, kdo hodlá náhradní výsadbu provést.

Podáním ze dne 3.12.2012 žalobce dal soudu k úvaze postup podle § 109 odst. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), tedy přerušení soudního řízení do doby rozhodnutí o jeho žádosti o povolení obnovy řízení, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí městského úřadu ze dne 9. 5. 2012 a

napadeného rozhodnutí žalovaného. K podání připojil návrh na obnovu řízení ze dne 16. 10. 2012, adresovaný žalovanému. V tomto návrhu žalobce poukázal na to, že městský úřad vydal dne 10. 9. 2012, pod č. j. 18045/2012/ZPR/JAR/2438, rozhodnutí, kterým změnil původní rozhodnutí o povinnosti provést náhradní výsadbu ze dne 7. 4. 2008 tak, že ke splnění povinnosti provést náhradní výsadbu stanovil lhůtu do 15. 11. 2012. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 10. 2012. Vzhledem k tomu, že původní rozhodnutí ze dne 7. 4. 2008, jež bylo podkladem rozhodnutí o přestupku ze dne 9. 5. 2012 a následně též napadeného rozhodnutí žalovaného bylo změněno a lhůta k provedení náhradní výsadby tedy ještě neuplynula, navrhl žalobce, aby byla povolena obnova řízení o přestupku a v obnoveném řízení bylo vydáno nové rozhodnutí, neboť žalobce se nemohl přestupku dopustit.

Žalovaný podáním ze dne 12. 12. 2012 soudu sdělil, že bude vedeno řízení o obnově a žalovaný proto nemá námitek proti postupu soudu podle § 109 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Podáním ze dne 28. 1. 2013 pak žalobce dal soudu ke zvážení přerušování řízení podle § 48 odst. 2 písm. f) zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“ (žalobce zřejmě přehlédl, že nyní se jedná o § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., tedy možnost přerušit řízení pokud předseda senátu zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá), s odůvodněním, že rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 1. 2013, č. j. 3732/2013/OŽPZ/VR, které nabylo právní moci dne 22. 1. 2013, byla obnova řízení povolena, a pokud bude v obnoveném řízení vydáno nové rozhodnutí, dojde ke zrušení rozhodnutí napadeného žalobou.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem konkludentně souhlasili, když nereagovali ve lhůtě dvou týdnů na výzvu ze dne 2. 10. 2012 k vyjádření se, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, ačkoliv byli ve výzvě poučeni, že v případě, že nevyjádří v dané lhůtě svůj nesouhlas, bude se mít zato, že s takovým postupem souhlasí. Soud přitom v souladu s § 75 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 16. 7. 2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobního bodu.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2008, č. j. 6128/2008/ZPR/LIB/744-4, městský úřad vydal žalobci povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les, a to jednoho javoru mléče a pěti bříz bradavičnatých na pozemku parc. č. 828/2 v k. ú. Parník, obci Česká Třebová, a zároveň žalobci uložil podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody povinnost náhradní výsadby, konkrétně 4 ks javoru mléče, 4 ks smrku pichlavého a 4 ks borovice černé (bližší specifikace viz výše), a to do jednoho roku od pokácení dřevin. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 4. 2008.

Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2010, č. j. 24789/2010/ZPR/JAR/2550-1, městský úřad podle § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a podle § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody změnil rozhodnutí ze dne 7. 4. 2008 tak, že náhradní výsadba bude provedena nejpozději do 31. 11. 2011. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 11. 2010.

Opravným rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011, č. j. 24789/2010/ZPR/JAR/2550-2, městský úřad rozhodl o opravě zřejmých nesprávností v rozhodnutí ze dne 18. 10. 2010 tak,

že datum „31. 11. 2011“ opravil na datum „30. 11. 2011“. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 1. 2012.

Oznámením ze dne 18. 1. 2012 oznámil městský úřad žalobci zahájení řízení proti jeho osobě ve věci přestupku podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně přírody, kterého se měl dopustit ode dne 1. 12. 2011 minimálně do dne 17. 1. 2012 tím, že neprovedl náhradní výsadbu dle rozhodnutí ze dne 7. 4. 2008 ve znění změny ze dne 18. 10. 2010 a opravy ze dne 19. 12. 2011.

Dne 6. 4. 2012 žalobce při nahlížení do správního spisu uvedl, že stromy již na svůj pozemek vysadil, tyto nemají požadovaný rozměr, ale dorostou, část byla vysazena před 1. 12. 2011, borovice pak byly vysazeny po 17. 1. 2012.

Dne 16. 4. 2012 provedl městský úřad ohledání na místě, při kterém zjistil, že na pozemku parc. č. 828/2 v k. ú. Parník byly vysazeny 6 ks javorů o obvodu kmenů 3 x 5 cm, 2 x 1 cm a 1 x 4 cm a 4 ks borovice o min. velikosti 125 – 150 cm. Vysazeny nebyly 4 ks javoru mléče a 4 ks smrků.

Při jednání dne 17. 4. 2012 žalobce opětovně uvedl, že náhradní výsadba byla provedena, smrky a javory nemají požadované rozměry, ale do těchto dorostou již během letošního jara.

Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2012, č. j. 30591/2011/ZPR/JAR/3516-14, městský úřad uznal žalobce vinným z přestupku kladeného mu za vinu a uložil mu pokutu ve výši 10.000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce včasné odvolání, v němž namítl, že:

- období spáchání přestupku je stanoveno neurčitě, jediným konkrétním obdobím, je období od 1. 12. 2011 do 17. 1. 2012, rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, neboť přestupkové jednání není dostatečně vymezeno,
- náhradní výsadba nebyla s ohledem na klimatické podmínky možná, spis neobsahuje vyjádření dendrologa, ovšem žalobce vychází z toho, že je obecně známo, že stromy ani keře se v prosinci či lednu nesází,
- v době, kdy měla být výsadba realizována, byl pozemek předmětem neukončeného územního a stavebního řízení o povolení výstavby vsakovací nádrže, přičemž náhradní výsadbu bylo nutné podřídit této stavbě,
- do doby vydání opravného rozhodnutí ze dne 19. 12. 2011 bylo původní rozhodnutí o povinnosti náhradní výsadby, ve znění jeho změny, nicotné, neboť obsahovalo neexistující datum, do kterého má být výsadba provedena. Opravné rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 1. 2012 a teprve tímto datem se stalo pro žalobce závazným, žalobce se tedy nemohl přestupkového jednání dopustit,
- v současné době je výsadba kompletně provedena, navíc žalobce z vlastní iniciativy na předmětném pozemku vysadil další dřeviny – tůje, borové kleče, buxusy,
- chybí odůvodnění pokuty uložené v maximální výši.

Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo prvoinstanční rozhodnutí změněno ve výroku o vině, jak uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, a ve zbytku bylo potvrzeno.

Žalobce v žalobě namítl, že nemohl být postižen za přestupek, neboť lhůta ke splnění náhradní výsadby byla stanovena neexistujícím datem (31. 11. 2011) a opravné rozhodnutí stanovilo novou lhůtu v době, kdy tato již uplynula (do 30. 11. 2011, ovšem opravné rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 1. 2012). Této argumentaci nemohl soud přisvědčit.

Podle § 70 správního řádu: „Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí.“

Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.“

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že oprava se může týkat jen „zřejmých nesprávností“, tzn. míří na případy chyb v psaní, počtech, atp., které jsou zřejmé a jejichž odstranění se nijak nedotkne právní sféry adresátů rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, oprava rozhodnutí podle § 70 správního řádu nemůže nijak měnit práva a povinnosti založené původním rozhodnutím. K tomu lze příkladmo citovat z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, který se sice týkal opravy zřejmých omylů a nesprávností podle § 56 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, ovšem lze ho vztáhnout i na citované ustanovení správního řádu. Podle uvedeného nálezu: „Z textu tohoto ustanovení je patrné, že je lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě byla stanovena povinnost k úhradě celního dluhu..... Není však možné, aby se z odkazem na uvedené ustanovení měnil (v tomto případě zásadně) obsah rozhodnutí.“ Podle rozsudku NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 42/2007-142: „Oprava zřejmých omylů a nesprávností ve smyslu ustanovení § 56 zákona o správě daní a poplatků umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správce daně ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Daňový subjekt se však touto cestou nemůže domáhat revize vlastní hmotněprávní povinnosti.“

Oprava provedená městským úřadem, kdy tento pouze opravil chybně uvedené datum 31. 11. 2011 na správné 30. 11. 2011 je jedním z případů, které právě řeší institut opravy zřejmých nesprávností podle § 70 správního řádu. Jedná se o zjevný omyl, překlep, kdy při vyhotovení písemného rozhodnutí si dotyčná osoba neuvědomila, že měsíc listopad má pouze 30 dní nikoli 31. Tento omyl byl zcela zjevný, o čemž svědčí i chování žalobce, který se žádným způsobem nedomáhal vysvětlení, do jakého data má náhradní výsadbu provést, resp. nenamítal, že mu povinnost provedení náhradní výsadby byla určena nesrozumitelným způsobem, neboť den, do kterého ji musí splnit, byl určen neexistujícím datem. Opravné rozhodnutí tedy žádným způsobem nezasáhlo do právní sféry žalobce, nijak nepozměnilo povinnost založenou mu rozhodnutím městského úřadu ze dne 7. 4. 2008 ve znění rozhodnutí ze dne 18. 10. 2010, konkrétně povinnost provést náhradní výsadbu do 30. 11. 2011. Pokud tedy žalovaný napadeným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně přírody, spočívajícího v neprovedení náhradní výsadby do dne 30. 11. 2011, učinil tak správně a žalobce uložením pokuty potrestal za přestupek, který spáchal.

Žalobní bod uplatněný žalobcem v žalobě není důvodný.

Soud se však dále musel zabývat tím, jaký vliv má změna rozhodnutí o povinnosti provést náhradní výsadbu, konkrétně stanovení nové lhůty, poté, co bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím o přestupku. Podáním ze dne 3. 12. 2012 totiž žalobce soudu sdělil, že dne 10. 9. 2012 vydal městský úřad rozhodnutí č. j. 18045/2012/ZPR/JAR/2438, kterým výrok o povinnosti náhradní výsadby do 30. 11. 2011 v rozhodnutí ze dne 7. 4. 2008 ve znění změny a provedené opravy změnil tak, že žalobce je povinen náhradní výsadbu provést do 15. 11. 2012. Žalovaný jeho tvrzení podáním ze dne 24. 1. 2013 potvrdil s tím, že rozhodnutí městského úřadu ze dne 10. 9. 2012 nabylo právní moci dne 12. 10. 2012. Současně soudu předložil stejnopis tohoto rozhodnutí s doložkou právní moci.

Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody: „Orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Současně může uložit následnou péči o dřeviny po nezbytně nutnou dobu, nejvýše však na dobu pěti let.“

Podle § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody: „Orgán ochrany přírody může z vlastního podnětu nebo na návrh po provedeném řízení jím vydané rozhodnutí změnit, popřípadě zrušit, dojde-li ke změně skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí.“

Podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně přírody: „Orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 10 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že neprovede uložení náhradní výsadby dřevin podle § 9.“

Jak vyplývá z citované právní úpravy, nezbytnou podmínkou pro postup podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně přírody, tedy pro řízení o přestupku a následné vydání rozhodnutí, jímž bude uložena sankce (pokuta) za spáchaný přestupek, je existence povinnosti provést náhradní výsadbu dřevin. Jinými slovy řečeno, bez rozhodnutí vydaného podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody, tedy rozhodnutí o povolení kácení dřevin, v němž bude žadateli zároveň uložena povinnost přiměřené náhradní výsadby ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin, nelze vydat rozhodnutí o přestupku spočívajícím v neprovedení uložené náhradní výsadby podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně přírody.

V projednávané věci byla žalobci uložena povinnost náhradní výsadby rozhodnutím městského úřadu ze dne 7. 4. 2008, č. j. 6128/2008/ZPR/LIB/744-4, ve znění změny provedené rozhodnutím ze dne 18. 10. 2010, č. j. 24789/2010/ZPR/JAR/2550-1, a opravy provedené opravným rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011, č. j. 24789/2010/ZPR/JAR/2550-2, podle kterého byl žalobce povinen náhradní výsadbu provést do 30. 11. 2011. Právě za nesplnění této povinnosti pak byl uznán vinným z přestupku podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně přírody a byla mu uložena maximální pokuta ve výši 10.000 Kč.

Otázkou je, zda změna rozhodnutí ze dne 7. 4. 2008 provedená rozhodnutím městského úřadu ze dne 10. 9. 2012, na základě které byla žalobci stanovena lhůta ke splnění náhradní výsadby do 15. 11. 2012, má nějaký vliv na napadené rozhodnutí a případně jaký.

Prvořadá je podle soudu zásada zakotvená v § 75 s. ř. s., tedy povinnost soudu vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl k datu vydání napadeného rozhodnutí, tedy k datu 16. 7. 2012, kdy bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. K tomuto datu zde existovalo pravomocné rozhodnutí o povinnosti žalobce provést náhradní výsadbu stanovených dřevin do 30. 11. 2011 a právě za nesplnění této povinnosti byl žalobce potrestán v rámci přestupkového řízení. Je pravdou, že formálně vzato v současné době již rozhodnutí o povinnosti náhradní výsadby do 30. 11. 2011 neexistuje, resp. existuje rozhodnutí, v němž byla stanovena nová lhůta ke splnění povinnosti, a to do 15. 11. 2012. Pokud by bral soud v úvahu pouze tuto skutečnost, musel by dospět k závěru, že podkladové rozhodnutí, z něhož žalovaný vycházel, již neexistuje a tedy musí být nutně zrušeno i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Zdálo by se, že se jedná o obdobný přístup, který je aplikován v trestním řízení, kdy u trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí v případě, že podkladové rozhodnutí, tedy rozhodnutí, za jehož nerespektování (maření) je obviněný stíhán (obžalovaný obžalován), je zrušeno, je běžně aplikován takový postup, že trestní řízení se zastavuje, (obžalovaný se obžaloby zprošťuje), neboť jednání obviněného (obžalovaného) není trestným činem. Aplikace obdobného přístupu jako v trestním řízení by pak korespondovala s konstantní judikaturou, kdy k přestupkovému řízení se přistupuje jako ke

specifickému správnímu řízení, na které se aplikují zásady trestního práva (např. rozsudek NSS č. j. 1 As 96/2008-115), a na osobu obviněného z přestupku se pohlíží jako na obviněného z trestného činu (rozsudek NSS č. j. 2 As 34/2006-73 či rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 6 A 126/2002, nebo nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/99). Ovšem podle soudu nelze zásady trestního řízení aplikovat na dané přestupkové řízení takto mechanicky, bez přihlídnutí ke všem okolnostem daného případu. Obdoba se shora uvedeným příkladem postupu u trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí je podle soudu pouze zdánlivá. V případě zrušení rozhodnutí totiž skutečně neexistuje rozhodnutí, za jehož maření byl obviněný původně stíhán (obžalovaný obžalován). Ovšem v daném případě je situace jiná. Žalobci byla uložena povinnost náhradní výsadby do 30. 11. 2011. Za její nesplnění byl potrestán – uznán vinným z přestupku podle § 87 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně přírody a byla mu uložena pokuta. Až po nabytí právní moci rozhodnutí správní orgán přistoupil ke změně rozhodnutí, konkrétně ke stanovení nové lhůty, a to pouze z důvodu, že chtěl žalobci ke splnění povinnosti poskytnout novou lhůtu. Tento přístup je projevem jakési benevolence správního orgánu, když žalobce byl k provedení náhradní výsadby povinen podle původního rozhodnutí nadále, uložením pokuty jeho povinnost nezanikla, neboť náhradní výsadba má kompenzovat ekologickou újmu vzniklou pokácením dřevin a ke kompenzaci nemůže dojít jinak než právě provedením náhradní výsadby. Uložení pokuty za přestupek spočívající v jejím neprovedení je jakýmsi prostředkem, jímž má být žalobce donucen k chování podle práva. Jinou možnost správní orgán prakticky nemá, neboť uložení odvodu za pokácené dřeviny do Státního fondu životního prostředí (§ 9 odst. 3 zákona o ochraně přírody) nepřipadá v úvahu, když speciální zákon dosud nebyl přijat. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 10. 9. 2012 je přitom zcela zřejmé, že ke změně rozhodnutí ze dne 7. 4. 2008 vedly správní orgán I. stupně dvě skutečnosti – jednak to, že žalobce byl uznán vinným za přestupek spočívající v neprovedení náhradní výsadby do 30. 11. 2011, a jednak snaha poskytnout mu další lhůtu k řádnému splnění uložené povinnosti provést tuto náhradní výsadbu. Žalobce tak nemohl ani na chvíli nabýt dojmu, že změna rozhodnutí zpochybňuje dříve vydané rozhodnutí o přestupku, resp. má mít na něj nějaký vliv. Naopak, připuštění tohoto náhledu na celou věc, tj. zaujetí závěru, že změna, učiněná rozhodnutím ze dne 10. 9. 2012 a spočívající ve stanovení nové lhůty pro náhradní výsadbu do 15. 11. 2012, vlastně znamená zánik podkladového rozhodnutí, tj. rozhodnutí o povinnosti náhradní výsadby do 30. 11. 2011 a tedy nutnost zrušení rozhodnutí o přestupku (napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím městského úřadu ze dne 9. 5. 2011), by fakticky znamenalo jediné. Žalobce, ač již několik let neplní svou povinnost provedení náhradní výsadby a tím kompenzace ekologické újmy způsobené pokácením vzrostlých stromů dle vydaného povolení, nelze v důsledku opakovaných změn rozhodnutí o povinnosti náhradní výsadby, jimiž je žalobci dávána další a další lhůta ke splnění povinnosti, potrestat za přestupek spočívající v neprovedení náhradní výsadby ve stanovené době. Takový závěr je ale podle soudu zcela absurdní. Změnou sice dojde k nahrazení původní lhůty, ovšem až právní mocí rozhodnutí o změně. Do této doby je stále platné rozhodnutí dosavadní, a to se všemi důsledky. Pokud v době rozhodování o přestupku existovalo rozhodnutí o povinnosti provést náhradní výsadbu do 30. 11. 2011, tato lhůta uplynula a povinnost nebyla řádně splněna, byl žalobce uznán vinným z přestupku v souladu se zákonem a rovněž jemu uložená pokuta a stanovená povinnost náhrady nákladů přestupkového řízení jsou zákonné. Změna lhůty pro splnění povinnosti náhradní výsadby učiněná až po nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku, k níž navíc správní orgán vedla pouze snaha „dát žalobci další šanci“, nemůže podle soudu být vykládána automaticky tak, že bylo zrušeno rozhodnutí podkladové a tudíž musí být zrušeno i rozhodnutí o přestupku. Takovýto výklad by podle soudu byl výkladem absurdním, pouze posilujícím protiprávní jednání žalobce. V tomto směru soud odkazuje na judikaturu NSS

k účinkům zrušení rozhodnutí relevantního pro přezkoumávané rozhodnutí, kdy ke zrušení došlo až v průběhu řízení před krajským soudem, kterou lze aplikovat podle jeho názoru analogicky. Příkladem lze citovat z rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128: „Jestliže bylo stavební povolení (§ 66 stavebního zákona z roku 1976) vydáno v době, kdy existovalo pravomocné územní rozhodnutí, není následné zrušení územního rozhodnutí samo o sobě důvodem ke zrušení stavebního povolení soudem. Toto vyplývá ze zásady presumpce správnosti aktů vydávaných správními orgány a principu ochrany dobré víry jejich adresátů..... Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti. Odrazem této zásady z pohledu vztahu jedinec – správní orgán je zásada ochrany dobré víry a ochrany nabytých práv (viz např. nálezy ÚS ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, Sb. n. a u., sv. 31, č. 117, s. 69). Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány, a tudíž nemohly působit právní následky ani v minulosti..... Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumávána správními soudy dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, v tomto případě stěžovatele (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ke dni 21. 12. 2006, kdy bylo vyhotoveno rozhodnutí stěžovatele (vyvěšeno na úřední desku dne 27. 12. 2006), kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem I. stupně, existovalo pravomocné územní rozhodnutí. Ani následné zrušení územního rozhodnutí krajským soudem nemá vliv na skutečnost, že v době vydání rozhodnutí stěžovatele ve stavebním řízení zde bylo územní rozhodnutí. Nemůže se tak jednat o vadu rozhodnutí stěžovatele, krajský soud proto pochybil, když z tohoto důvodu zrušil rozhodnutí stěžovatele.“

Soud proto uzavírá, že změna rozhodnutí ze dne 7. 4. 2008, ve znění změny provedené rozhodnutím ze dne 18. 10. 2010 a opravy učiněné rozhodnutím ze dne 19. 11. 2011, provedená rozhodnutím ze dne 10. 9. 2012 a spočívající v novém stanovení lhůty, v níž je povinen žalobce provést uloženou náhradní výsadbu (do 15. 11. 2012), nemá vliv na rozhodnutí o přestupku vydané správním orgánem I. stupně dne 9. 5. 2012 a zčásti změněné a ve zbytku potvrzené napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2012.

Jak bylo výše podrobně rozebráno, soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Pouze pro úplnost soud uvádí, že nepostupoval dle opakovaného podnětu žalobce a soudní řízení nepřerušil do doby pravomocného rozhodnutí v obnoveném přestupkovém řízení, když k takovému postupu, i vzhledem k výše užitá argumentaci, neshledal důvod.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. podle úspěchu ve věci. Žalobce nebyl s podanou žalobou úspěšný a naopak úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žalobce nemá na náhradu nákladů soudního řízení právo a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31.ledna 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová